

Reflexe spolupráce

Text jsem si rozdělily na tři přibližně stejné části, které jsme přeložily a vypracovaly z nich předběžnou podobu „listů“ v prezentaci. Návrhy jsme si vzájemně poslaly emailem a domluvily si společnou schůzku, na které jsme dolad'ovaly návrhy. Sjednocovaly jsme také rozdílné překlady pojmů. Neshodly jsme se na tom, jak obsáhlá má být prezentace. Dvě z nás byly názoru, že by měla být obsáhlejší, jedna zastávala názor, že prezentace mají být stručné. Protože jsme nechtěly dlouze diskutovat a dohadovat se, obrátila jsem se tedy se souhlasem kolegyně na vyučujícího, aby jako autorita rozhodl o rozsahu prezentace. Kolegyně poté svou část podle instrukcí vyučujícího upravila. Byla jsem ráda, že jsem se nemusela s kolegyní pouštět do dlouhých diskuzí, protože mi není příjemné pouštět se do konfliktu. Navíc mám ke kolegyni stále poměrně velký respekt, protože učila ve škole, na kterou jsem ještě loni chodila jako studentka. Z odsouhlaseného textu jsem na závěr vytvořila powerpointovou prezentaci. O tvorbu prezentace v ppt jsem se dobrovolně přihlásila, protože jedna z kolegyně nemá přístup k tomuto programu a druhá, která hlavně vytvářela korekturu mého anglického překladu, je časově velmi zaneprázdněna. Hlavní slovo ve skupině měla kolegyně provádějící korekturu (profesionální překladatelka), se kterou se velmi dobře domlouvá na vzájemné spolupráci a která je ochotna diskutovat o tom, jak se věci budou dělat. Druhá kolegyně byla „zdravím“ kritikem našeho výtvoru (učitelka angličtiny). Svou roli spatřuji ve snaze urovnávat neshody, snaze hledat řešení a „manuální práci“, kterou se kompenzovala má menší jazyková vybavenost.

Do budoucna budeme ve stejném složení vypracovávat další projekt a doufám, že dál bude mezi námi převládat přátelská atmosféra a vzájemný respekt.